אסורה . הבהמה בהנאה ואע"פ שהשחיטה נאו לעבודת כוכבים היתה ואפילו לא זרק דמה לעבודת כוכבים נאסרה וילפינן טעמא בשחיטת חולין דגמר לה רבי יוחנן ממחשבת פגול דהויא מעבודה לעבודה דהשוחט את הזבח על מנת לזרוק את הדם למחר פיגול: **וריש לקיש אמר מותרת** . לא יליף תורה אור מן מפליס אין מחשבין מעבודה לעבודה: **פליגא** . הא דמייתי לן "זובח" ללמד על הכלל ולא מוקמינן לה *להאי דרשא טעמא שמחשב מעבודה לעבודה הא ניחא לרבי יוחנן דנפקא ליה לענין איתסורי ממחשבת פיגול איכא למימר דלענין איתיובי נבלה נמי מהתם יליף ועל כרחיך אייתר ליה זובח אלא לר"ל דלא יליף עבודת כוכבים מפיגול, ניחא דהאי "זובח" להכי הוא דאתא שמחשבין מעבודה לעבודה: **שעובדי כוכבים שעובדין את הפרים** . תניא במסכת ע"ז (דף מה:) הפרים מותרין בהנאה דכתיב "אלהיהם על הפרים" ואת הפרים אלהיהם: **ומובדיהם כפייף** . אע"ג דמתובר לא מתסר עבודת כוכבים מיהא הוי והכא נמי לא בעיא קרא לאחיל ושחיטה עורף זריקה היא והא תמצ בשחיטה ע"מ לזרוק" הוה ליה כעובד עבודת כוכבים דהא זריקה בלא שחיטה לא סגי הלכך על כרחיך אי "השתחואה" ללמד על הכלל נפקא ליה לא ה"ל למיכתב "זובח": **מיכס יעבדו** . דמשמע כדרכה אין, שלא כדרכה לא: **למעוטי מאי** . שלא כדרכה מאחר דילפינן בהשתחואה דאפילו אינה עבודת פנים מחייב שלא כדרכה, אי נימא למעוטי עבודת בזיון לעבודת כוכבים שעבודתה דרך כבוד קגון פוער עצמו לעבודת כוכבים שזוכחין(א) למה לי למעוטי מהאי קרא: **הא מהשתחואה נפקא** . שמלמדת על הכלל שאינו חייב אלא דרך כבוד כהשתחואה: **אלא מה ר"ל אלעזר מניין לזובח בסמס** . שהיא עבודת כבוד למרקולים שעבודתה בזיון וה"ה לפעור, אם איתא לרבה בר רב חנן שהשתחואה מלמדת על הכלל ל"ל האי קרא להכי, מהשתחואה נפקא: **לזובח לסכעים** . ואינו מתכוין לקבלו עליו באלוה ואשמעינן קרא דעובר בלאו: **מרכסו ליס פורי** . והלך לבקשן: **פאומר לעבוד** . משעה שהסיתוהו ונתרצה חייב מיתה דנפקא לן לקמן מלא תאכה ולא תשמע הא אכה ושמע חייב מיד: **אלך ואעבוד** . שמתוסר אליבה אע"ג דאיכא למימר אהכי הדר ביה: **אלך ונעבוד** . אע"פ שכלל עלמו עם אחרים דאיכא למימר הני אחרים לא אזלי ואיהו נמי לא ליזיל: **אל** . מתני' דקתני עובד אין אומר לה: **בשאומר איני מקבלו עלי** . באלוה: **אלא בעבודה** . עד שאעבדנו דכל כמה דלא פלח ליה אין כאן אכה ושמע, ונסיפא דמשמע באמירה חייב, בשקבלו עליו אלוהותו מיד, דכיון דאמר "אעבוד", מסתמא קבליה עליה באלוה אי לא פירש בהדיא שאינו מקבלו עליו אלא בעבודה: **בוא ועבדוני** . עושה את עצמו עבודת כוכבים ומסית בני אדם לעבוד: **מייב** . מיתה כמסית: **רבי יהודה אומר לעולם אינו חייב** . בשביל דבר בלא מעשה אלא בניסת לעבודת כוכבים ואכה ושמע ואמר "אעבוד אלך ואעבוד", אבל באומר "בוא ועבדוני" פטור, אלמא טעמא דרבי יהודה במסית אחרים לעצמו טעמא אחרינא הוא, דהא בניסת חיובי מחייב בדיבורא: **מסית לעצמו** . במסית אחרים לעצמו שיעבדוהו אי הוי מסית או לא: **לא שמעי ליס** . שהרי הוא אדם כמותם ואפילו הגיסתים לאחר עבודת כוכבים אין ניסתין לעבוד אדם:

ריש לקיש אמר מותרת . פי' בהנאה ולא באכילה דמומר לעבודת כוכבים אסור לאכול משחיטתו אי נמי אפילו באכילה שרי כיון דלא היה מומר מעיקרא ובשחיטה זו הוא דעבדה מומר*: **איכה** יעבדו למעוטי מאי . תימה הא מתא נמי דאמר זביחה ילאה ללמדך תקשה ליה איכה יעבדו למעוטי מאי דלמעוטי שלא כדרכה בשאר עבודות לא איצטריך דמזביחה נפקא דוקא עבודת פנים וע"כ איכה יעבדו לרבויי אחת כגון פוער לפעור וזורק אבן למרקולים דלא נפקי ליה לא מזביחה ולא מהשתחואה ואי לאו איכה יעבדו ה"א דאפילו כדרכה בעינן דרך כיבוד וי"ל דאי השתחואה ללמד יצאה לחייב בשאר עבודות אפילו שלא דרך כבוד כגון פוער לפעור וזורק אבן למרקולים נמי לא צריך קרא דמהשתחואה נפקא אע"ג דעבודתה דרך בזיון כיון שעובדין אותה בכך וגדולה מזו בעי למימר הש"ס בסמוך דנפקא ליה פוער למרקולים מהשתחואה דלהכי איצטריך איכה יעבדו אע"ג דאין עבודתו בכך אלא משום דעבודתו דרך בזיון כיון שעובדין אותה בכך וגדולה מזו בעי למימר הש"ס בסמוך דנפקא ליה פוער למרקולים מהשתחואה דלהכי איצטריך איכה יעבדו אע"ג דאין עבודתו בכך אלא משום דעבודתו דרך בזיון וכ"ש פוער לפעור וזורק אבן למרקולים אע"ג דדרך בזיון כיון דעבודתו בכך:

מניין לזובח בהמה למרקולים . דמזובח לאלהים נפקא לן בזובח למכובדים אבל בזובח למבוזים לא וא"ת אזהרה שמעט מלא יזבחו עוגם מנא ליה בזובח למבוזים ועו"ק דמזובח לאלהים שמעט לעיל עוגם אבל אזהרה לזובח שלא כדרכה מנא ליה דהא לעיל גבי השתחואה איצטריך קרא לעוגם ואזהרה שלא כדרכה וי"ל דזובח לאלהים לעוגם ולא יזבחו לאזהרה וניחא השתא דקאמר אם אינו ענין לכדרכה דהא כתיב אינה יעבדו דהא"ל אם אינו ענין למכובדים דהא כתיב זובח לאלהים וגו' תנהו ענין למבוזים והשתא לכל שלא כדרכה איצטריך לא יזבחו ולא נקט מרקולים אלא משום דסתם מבוזים לאו אורחייהו בזביחה וא"ת נימא דהני קראי למכובדים אבל למבוזים מנא לן דהא לקמן שלא השתחואות חד איצטריך לכשלא כדרכה דמכובדים וחד לשלא כדרכה דמבוזים וי"ל כיון דגלי קרא גבי השתחואה דלא שני ה"ה בשאר עבודות וכן פי' בקונטרס לקמן:

האומר לעבוד . פ"ה משנתרצה חייב דנפקא ליה מלא תאכה ולא תשמע אליו הא אכה ושמע חייב וקשה דאכתי לא ס"ד האי טעמא עד דמייתי ליה דרב יוסף אלא הייט טעמא דמקבלו עליו באלוה: **ומר** סבר מסית לעצמו לא שמעי ליה . תימה נהי דלא שמעי ליה ליחייב מיהא כשאר מסית דמחייב בדיבורא כשמכמינין לו עדים ואמרו היאך נניח אלהים חיים ונעבוד עצים ואבנים ואם אין חוזר בו חייב דהכי משמע ויש לומר דוקא מסית לעבודת כוכבים דשמעי ליה דממשכי בתריה טפי אבל מסית לעצמו לא חשיב מסית כ"כ משום דלא שמעי ליה דאמרי מ"ש אינו ועי"ל דבטולה שמעתין פליגי בניסת והא דקאמרינן לעיל היכא דפלחו כ"ע לא פליגי ר"ל במסית כ"ע לא פליגי דאין דאי פלחו מחייב על כן יש לחייב המסית בדיבוריה במסית לעבודת כוכבים כי פליגי בדיבורא בעלמא בניסת כשאמר אין דרבי מאיר סבר דיבורא מילתא הוא ומחייב ניסת ומסיק דניסת לעבודת כוכבים דשמעי ליה אפילו רבי יהודה מודה דמחייב בדיבור כי פליגי במסית לעצמו אי מחייב ניסת או לא אבל במסית פשיטא דמחייב בדיבורא:

מ"ש

מאי

רבא

אסורה . הבהמה בהנאה ואע"פ שהשחיטה נאו לעבודת כוכבים היתה ואפילו לא זרק דמה לעבודת כוכבים נאסרה וילפינן טעמא בשחיטת חולין דגמר לה רבי יוחנן ממחשבת פגול דהויא מעבודה לעבודה דהשוחט את הזבח על מנת לזרוק את הדם למחר פיגול: **וריש לקיש אמר מותרת** . לא יליף תורה אור מן מפליס אין מחשבין מעבודה לעבודה: **פליגא** . הא דמייתי לן "זובח" ללמד על הכלל ולא מוקמינן לה *להאי דרשא טעמא שמחשב מעבודה לעבודה הא ניחא לרבי יוחנן דנפקא ליה לענין איתסורי ממחשבת פיגול איכא למימר דלענין איתיובי נבלה נמי מהתם יליף ועל כרחיך אייתר ליה זובח אלא לר"ל דלא יליף עבודת כוכבים מפיגול, ניחא דהאי "זובח" להכי הוא דאתא שמחשבין מעבודה לעבודה: **שעובדי כוכבים שעובדין את הפרים** . תניא במסכת ע"ז (דף מה:) הפרים מותרין בהנאה דכתיב "אלהיהם על הפרים" ואת הפרים אלהיהם: **ומובדיהם כפייף** . אע"ג דמתובר לא מתסר עבודת כוכבים מיהא הוי והכא נמי לא בעיא קרא לאחיל ושחיטה עורף זריקה היא והא תמצ בשחיטה ע"מ לזרוק" הוה ליה כעובד עבודת כוכבים דהא זריקה בלא שחיטה לא סגי הלכך על כרחיך אי "השתחואה" ללמד על הכלל נפקא ליה לא ה"ל למיכתב "זובח": **מיכס יעבדו** . דמשמע כדרכה אין, שלא כדרכה לא: **למעוטי מאי** . שלא כדרכה מאחר דילפינן בהשתחואה דאפילו אינה עבודת פנים מחייב שלא כדרכה, אי נימא למעוטי עבודת בזיון לעבודת כוכבים שעבודתה דרך כבוד קגון פוער עצמו לעבודת כוכבים שזוכחין(א) למה לי למעוטי מהאי קרא: **הא מהשתחואה נפקא** . שמלמדת על הכלל שאינו חייב אלא דרך כבוד כהשתחואה: **אלא מה ר"ל אלעזר מניין לזובח בסמס** . שהיא עבודת כבוד למרקולים שעבודתה בזיון וה"ה לפעור, אם איתא לרבה בר רב חנן שהשתחואה מלמדת על הכלל ל"ל האי קרא להכי, מהשתחואה נפקא: **לזובח לסכעים** . ואינו מתכוין לקבלו עליו באלוה ואשמעינן קרא דעובר בלאו: **מרכסו ליס פורי** . והלך לבקשן: **פאומר לעבוד** . משעה שהסיתוהו ונתרצה חייב מיתה דנפקא לן לקמן מלא תאכה ולא תשמע הא אכה ושמע חייב מיד: **אלך ואעבוד** . שמתוסר אליבה אע"ג דאיכא למימר אהכי הדר ביה: **אלך ונעבוד** . אע"פ שכלל עלמו עם אחרים דאיכא למימר הני אחרים לא אזלי ואיהו נמי לא ליזיל: **אל** . מתני' דקתני עובד אין אומר לה: **בשאומר איני מקבלו עלי** . באלוה: **אלא בעבודה** . עד שאעבדנו דכל כמה דלא פלח ליה אין כאן אכה ושמע, ונסיפא דמשמע באמירה חייב, בשקבלו עליו אלוהותו מיד, דכיון דאמר "אעבוד", מסתמא קבליה עליה באלוה אי לא פירש בהדיא שאינו מקבלו עליו אלא בעבודה: **בוא ועבדוני** . עושה את עצמו עבודת כוכבים ומסית בני אדם לעבוד: **מייב** . מיתה כמסית: **רבי יהודה אומר לעולם אינו חייב** . בשביל דבר בלא מעשה אלא בניסת לעבודת כוכבים ואכה ושמע ואמר "אעבוד אלך ואעבוד", אבל באומר "בוא ועבדוני" פטור, אלמא טעמא דרבי יהודה במסית אחרים לעצמו טעמא אחרינא הוא, דהא בניסת חיובי מחייב בדיבורא: **מסית לעצמו** . במסית אחרים לעצמו שיעבדוהו אי הוי מסית או לא: **לא שמעי ליס** . שהרי הוא אדם כמותם ואפילו הגיסתים לאחר עבודת כוכבים אין ניסתין לעבוד אדם:

מאי

מסורת השס

לפ' הגאון רבא בר חנן מחבר ספר הזכרון ר"ל ר' יוחנן - יליפין מפליס (לקמן "בוא ועבדוני" אל עבודת כוכבים) כל - יליף מעבודה (לקמן ט מקום לבל דאשתחוה) אל נפקי ילמד על שאר עבודות)

עין משפט נר מצוה

קל א מיי' פ"ג מה"ע עבודת כוכבים הלכה ב סמג לאוין יז: [ועי' תוספות זבחים י. ד"ה ר"ל ותוספות חולין ידי ד"ה בשותפ]

קלא ב מיי' שם הלכה ג:

קלב ג ד ה מיי' שם פ"ט הלכה ה:

מהגה

ב קושיות שאלו לאור הגאון ז"ל בבא בר בר חנן (ס:)

ס"ז נגמ. זבחים קו

[ר"ל אלעזר]

נקמן סו.

[שבת נג: וש"נ]

שבת סג: וש"נ

[ר"ל דתני']

*סוגריים נעת בלתי אחרים לרוסף יתן פירוש הגר"א ליטא את המלה בקמץ הסוגריים מוסגר בקרקע לאמר טעמא דלכאורה נאו מיותר ולכאורה הוא מולק על רש"י

בוטאו/מהגה

ב יטוגים לסתירה בין בריטא דרסיבא לל מטנתנו

ריטאו - יזבח דוג חייב ולא האומר

סיבאו - עם באמינה אנם מתחייב

תת נוטאו

- מה ר"ל ר' יהודה בא' טאמר "בוא ועבדוני" דיקא: מה לו יבוד בקלר לל בעמ בגוף הסיגרים

(§3) הסיגרים

• טוטת ר' יהודה באומר "בוא ועבדוני" - חיובו מטות מסית (ז' ספר יד דאר) תלוי בתגלות הטומאה, אחר:

א) "אין" - אינו חייב

ב) "אבוד" - חייב

רבא אמר פטור. אע"ג דכפ' בן סורר ומורה (לקמן דף עד:) אמר בעבודת כוכבים יהרג ואל יעבור י"ל הכי דחייב למטר עצמו לכתחלה מ"מ היכא דלא מסר את עצמו לא מיחייב מיתה ואין לומר דרבא לטעמיה דאמר בפ' ר' ישמעאל (ע"ז דף נד: ושם) אפי' עבודת כוכבים בלינעא גאמר ומי בהן ולא שימות בהן דל"ל הני ("כריתות") דמייתי לימא דלתיא כמ"ד בפרק בן סורר ומורה (לקמן דף עד:) יהרג ואל יעבור דפלוגתא דתנאי היא *וי"מ הא דאמר יהרג ואל יעבור הייט בסתם עבודת כוכבים והכא איירי בעבודת כוכבים שהכל עובדים מאהבה ומיראה דומיא דהמן דמייתי ומתני' דאחד העובד משמע ליה דאיירי כה"ג דאי בסתם עבודת כוכבים לא איצטריך דשמעינן ממתני' דהפטר עצמו לפטור *אע"ג דמכוין לבזוי חייב מיהו ההיא דכהן משיח הוא מני לתוקמי בסתם עבודת כוכבים אלא דמשמע ספיר וא"ת לרבא אמאי לא הפתחה מרדכי להמן וי"ל כדאמר במדרש שהיו אומים על לבו אי נמי משום קידוש השם כדאמרינן בירושלמי דשביעית (פ"ד) כגון פפוס ולוליינוס אחים שנתן להם מיס בזכוכית לעובדה ולא קיבלו* :

ורבא

ממיבה כך מריעה הא דלא א"ל כך אוכלת כך שותה כו' אמר רבא מנא אמינא לה דכתיב *מאלהי העמים אשר סביבותיכם הקרובים אליך וגו' מה לי קרובים ומה לי רחוקים, הכי נמי מאלהי של קרובים אתה למד מה מיבותן של רחוקים מאי לאו דאמר ליה כך אוכלת כך שותה כך מריעה ש"מ, רב אשי אמר סיפא בישראל מומר רבינא אמר לא זו אף זו קתני *איתמר העובד עבודת כוכבים מאהבה ומיראה אביי אמר חייב דהא פלחה רבא אמר פטור אי קבליה עליה באלוה אין אי לא לא: סימן עב"ד ישתחו"ה למש"ח: ואמר אביי מנא אמינא לה דתנן העובד עבודת כוכבים אחד העובד כו' מאי לאו אחד העובד מאהבה ומיראה ורבא אמר לך-לא, כדמתרץ רבי ירמיה. אמר אביי מנא אמינא לה דתניא לא תשתחוה להם להם אי אתה משתחוה אבל אתה משתחוה לאדם ובמותך, יכול אפילו נעבד כהמן ת"ל ולא העבדם והא המן מיראה הוא נעבד ורבא כהמן ולא כהמן כהמן דאיהו גופיה עבודת כוכבים ולא כהמן דאילו המן מיראה והכא לאו מיראה, ואמר אביי מנא אמינא לה דתניא *כהן משיח בעבודת כוכבים רבי אומר בשגגת מעשה, ובמזיד אומרים בהעלם דבר ישנין שבשעירה ביחיד ושנין שאין מביא אשם תלוי *האי שגגת מעשה דעבודת כוכבים ה"ד אי קסבר בית הכנסת הוא והשתחוה לו, הרי לבו לשמים אלא דהוא אנדרטא והשתחוה לו אי קבליה עליה באלוה מזיד הוא ואי

מעלי שגגת מיסו. להיות אלוה יותר ממני ואין דקאמר ליה לחוכי עליה: ומפגיעין. דקשיין להדדי הכי מתוקמא ריסא דקתני עובד אין, ואומר לא: ברבים פגיעים. דאפילו נתרצו מימלכי והדרי בהו ולא עשו הלכך לא קרינא ביה אבה ושמע ובריסא דמחייב באבה ושמע-ביחיד הגיסת דכתרלה תורה אור ושמע דכיון דנתרצה לאו דעתיה למהדר והוא אבה ושמע ורחמנא חייביה: וסולינא סכסוב יחיד מכלל רבים. וילך ויעבוד וגו' וסקלתם (דברים יז): ורבים מכלל יחיד. לדון בסייף הכה תכה (שם יג) דעיר הנדחת: לסמיר על מסוגים. ובקרפת בחש וגו' (שם) אבל יחיד הקל במסוגו שלא גזר עליו לאבדו: מפי עצמו. שאין אחר מסיתו: מנא אמינא לה. דבדורש ניסת מפי אחרים הוא דמחייב: מה אבה ושמע. למסיתו חייב: אידי ואידי בגיסת מפי אחרים. ומשכחת לה דלא נתחייב גיסת משום אבה ושמע כגון דלא אמר ליה מסית שבחיה דעבודת כוכבים כך אוכלת וכך שותה דכיון דלא ידע ביה מילתא דשבחיה מהדר קא הדר ביה ולא אבה ושמע: מנא אמינא לה. דכי כתוב אבה ושמע בדאמר ליה כך אוכלת וכך שותה משתעי: דלפיב. בפרשת מסית מאלהי העמים אשר סביבותיכם הקרובים אליך או הרחוקים ממך מה לי קרובים ומה לי רחוקים אלא מפני שדרכו של מסית לדבר על עבודת כוכבים רחוקה שאינו מכיר בה ומוליא בפיו הבקר ואומר כך אוכלת וכך שותה לפיכך אני אומר לך הסתכל בעבודת כוכבים הקרובות לך ותראה שאין בהם ממש ומהן אתה למד מיבן של רחוקים אלא בדאמר ליה כך אוכלת כתוב: רב אמר אמר סיפא. דמחייב בחמירה בישראל מומר דכיון דקבל עליה הו לא הדר ביה שהרי הופקר בכך: רבינא אמר. לעולם בישראל גמור וכולה מתני' בחד מעמא ותנא ריסא עובד וסיפא אומר ולא זו אף זו קתני כלומר ולא עובד בלבד אמרו אלא אף אומר חייב: מאהבה ומיראה. מאהבת אדם ומיראת אדם ולא אבה ושמע: מזיד ובהתראה במיתה, ובשוגג לכפר מותר לעשות כן חייב בחטאת: פטור. בין במזיד בין בשוגג דלאו כלום עבד: אמר שמואל. והלא המזבח והמקטיר עובדין הן אלא הכי קאמר אחד העובד ואפילו מאהבה ומיראה ואחד המזבח אלא דתנא דתנא ריסא לעניין עליה דריסא דמאהבה ומיראה הוא, ואפילו הכי חייב: כדתניא ר' ירמיה. אחד העובד כל עבודה שהיא דרכה בכך ואחד המזבח אלא כדרכה ולעולם ריסא וסיפא לשם אלהות: ולא מעבדם. יתירא הוא: נעבד כהמן. שעשה עצמו עבודת כוכבים כדאמר במגילה (דף יב:) דאי לאו הכי לא הוה מרדכי מתגרה בו והיה כורע ומשתחוה לו: וסא המן. מירקת המלך הוו פלחי ליה כדכתיב (אסתר ג) כי כן צוה לו המלך וקתני דלא: ודלא כהמן. דקתני יכול אפילו נעבד כהמן, לאו למיסר מירקה אלא למיסר אדם הנעבד לשם עבודת כוכבים שלא מירקה למסגד ליה בכתמא, והאי דנקט המן משום דעשה עצמו עבודת כוכבים הוא: כהן משוח. בקרבן עבודת כוכבים: ר' אומר בשגגת מעשה. אפילו לא נעלם ממנו איסור עבודת הוכבים אלא שגגת במעשה חייב ואע"ג דכתיב מטות אין מביא קרבן אחטאו בו אלא א"כ נעלמה ממנו הלכה דכתיב (ויקרא ד) גבי חטאת לבור "ונעלם דבר" כגון הורו ב"ד שחלב מותר ועשו ע"י הטלמתן דבפר כהן משוח כתוב (שם) "לאשמת העם" הרי משוח בלבור, אפילו הכי בעבודת כוכבים שקרבנו שוה לשאר יחידים כדתני ואזיל, מחייב בשגגת מעשה בלא הנעלם דבר, ולקמן מפרש האי שגגת מעשה היכי דמי: ומכ"ש. אף כאן אינו חייב אלא בהנעלם דבר ובהוריות בפ"ב (דף ז:) ילפינן טעמא מקרא: ושנין שבשעירה ביחיד. ואפילו לרבנן דלא משוי ליה כשאר יחיד לענין להתחייב בלא הנעלם דבר מודים הן שאין קרבנו בעבודת כוכבים תלוי משאר יחיד שמביא שעירה דכתיב גבי קרבן עבודת כוכבים בפרשת שלח לך "ואם נפש אחת-אחד יחיד ואחד נשיא ואחד משוח (ה) משמע ואע"פ שנשיא ומשוח תלוקין מן היחידים בשאר מטות שהנשיא מביא שעיר זכר ומאכל, וכהן משוח פר ונשרף והיחיד מביא כשבה או שעירה, בעבודת כוכבים שוין הן: ושנין שאינו מביא אשם תלוי. על שם שלא הודע שבתורה משום דגבי אשם תלוי כתיב (ויקרא ה) "על שגגתו אשר שגג משמע מי שמביא חטאת על הודע דשגגת מעשה מביא אשם תלוי על לא הודע יצא משוח שאין מביא חטאת אלא בהנעלם דבר ואשמעינן הכא אפילו לרבי דאמר שיש לך קרבן שהמשוח חייב בשגגת מעשה מודה הוא שאין מביא אשם תלוי ובמס' הוריות (שם) ילפי מקרא מדכתיב באשם תלוי שגגתו, שגגתו תרי זימני מי שכל חטאתו בשגגה יצא משוח שאין כל חטאתו בשגגה שהרי בשאר מטות צריך הנעלם דבר: שגגת מעשה. בלא הנעלם דבר ה"ד: שרי לבו לשמים. ולא השתחוה זה לעבודת כוכבים לא מזיד ולא שוגג הוא אלא לשמים שהרי לשמים נתכוין ואפילו היה יודע שזה הבית עבודת כוכבים הוא והוא משתחוה בתוכו לשמים אין כאן עונש שהרי אף משתחוה לבית הכנסת לא לבית הוא משתחוה אלא למי ששכן שמו עליה: אלא דמות אנדרטא ומגיד ליה. שראה דמות שהיו רגילין לעשות בדמות המלך והראה אותו משתחוה לו לכבוד המלך ופעמים שעובדין לאותו וזה ראה אחד שהיה נעבד ולא ידע שהוא נעבד והשתחוה לו: מי דקבליה עליה כאלוה. שהשתחוה לו לשם עבודת כוכבים מזיד הוא ואי

מסורת השס

עין משפט נר מצוה

קלג א מיי' פ"ב מהל' עבודת כוכבים הלכה ה:

קלד ב מיי' שם פ"ג הלכה ו:

[נ"ל כריתות]

קלה ג ד מיי' פט"ו מהל' שגגות הלכה ג:

קלו ח מיי' שם הלכה

מהגה "מנא אמינא לה" מקורות לתוספות מלאומרו

[עי' תוס' שבת עב]

שבת עב: [כריתות ג:]

גליון השס

תוס' ד"ה רבא. וי"מ הא דאמר. עי' סה ע"ב פוד"ה הוא: באד' אע"ג דמכוין לבזוי. עי' סד ע"א תוס' ד"ה אף:

מהגה

תקונים

רבא

סוריות ז:

שבת עב: כריתות ג:

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ושנין כו' ואחד משוח כמשמע: